

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: TIL INGEBORG OG VIGGO STUCKENBERG

Citation: Claussen, Sophus: "TIL INGEBORG OG VIGGO STUCKENBERG", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* ; Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid56863/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

TIL INGEBORG OG VIGGO STUCKENBERG

Over mig svæver tusinde sprængte
Foraarsknopper i nyfødt Pragt!

Kunde jeg aabne som de det stængte
og faa det skjulte for Dagen bragt
– intet var mig for stort og lyst!
Den bedste Drøm af det reneste Hjærte
jævnt og tyst
burde sendes som Hilsen til *dem*,
hvem ikke den rygende Præstekærte,
men Tro paa sig selv
gav Mod til at bygge en Kærlighedsrede
og hygge et Hjem.

Intet for lyst, intet for stort!

Ti her blev ingen Altre bygt –
ikke Jehovas, han, som udslynged
Dødsdom mod Adams og Evas Sæd,
saa Mand og Kvinde brødebetyngt
knælte og græd
i dødsfold Frygt!

Intet Alter! – Ti i eders *Sjæle*
Frihedens Gud sidder trodsig og stum
og kan ikke knæle.

Men derfor ejer I Verdens Rum,
ejer de endeløst bølgende Sletter,
hvor alt det smaa flyger bort

og spredes som Sværme af legende Avner
– hvor Sjæle hinanden favner
i havblaa Dage og syngende Nætter.

Saa vil jeg hilse af Hjærtens Lyst
paa *den*, hvis énsomme Stormtid er omme.
De søndrede Nerver skal heles igen.
Med bløde, venlige Hænder
vil Fremtiden komme.

– Se, Foraarets livsglade Maaned
drysser nu Grønt i Vinterens Spor.
Let træder Foden paa Jord;
aldrig grønnes en Vaar forgæves.
Mens Græsset spirer med flygtig Duft,
frit og lykkelig skal Brystet hæves;
og glade, begærlige Læber vil nippe
den kvægende, sølvfine Luft.